

4 000 kr.). I lovens § 27, stk. 4, indeholdtes dog regler om adgang for indenrigsministeren til at tillade, at indtægtsgrensen på 3 000 kr. blev nedsat, dog ikke under 2 000 kr. Ved afgørelsen skulle der navnlig lægges vægt på størrelsen af den gennemsnitlige indtægt for erhvervskommunens skatteydere og endvidere tages hensyn til, om den kommunale beskatning i erhvervskommunen var væsentligt højere end i opholdskommunen.

Ved den ved lov nr. 378 af 12. juli 1946 foretagne ændring i kommuneskatteoven af 1937 blev der imidlertid gennemført en forhøjelse af indtægtsgrensene som betingelse for ansættelse til erhvervsskat, således at det herefter er en betingelse, at erhvervsindtægten udgør mindst 2 000 kr. og den skattepligtige indkomst mindst 5 000 kr. (hvis erhvervskommunen er en af de tre hovedstadskommuner 6 500 kr.). Samtidig blev den fornævnte adgang for indenrigsministeren til at nedsætte indtægtsgrensen for den statsskattepligtige indkomst fra 3 000 kr. til 2 000 kr. ændret til at gælde nedsættelser fra 5 000 kr. til 3 000 kr.

I betragtning af den forskydning i pris- og indtægtsniveauet, der har fundet sted siden skatteåret 1938—39, for hvilket 1937-lovens erhvervsskatte regler for første gang kom til anvendelse, kan den i 1946 gennemførte regulering af grænserne ikke længere anses for tilstrækkelig, og det foreslås derfor nu, at erhvervsskattepligten fra og med skatteåret 1949—50 betinges for det første af, at skatteyderen i erhvervskommunen har haft en indtægt af mindst 3 000 kr. i det til grund for skatteansættelsen liggende regnskabsår, og dernæst af, at skatteyderen for det pågældende skatteår er ansat til indkomstskat til staten af et beløb, der overstiger den ved skatteårets begyndelse for

erhvervskommunen senest fastsatte indtægtsgrense for nydende medlemsskab af statsanerkendt sygekasse, idet det dog af praktiske grunde foreslås, at der herved ikke skal tages hensyn til den forhøjelse af indtægtsgrensen, der måtte være en følge af skatteyderens eventuelle forsørgerpligter.

Efter bestemmelsen i § 6, stk. 1, i folkeforsikringsloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 176 af 15. april 1948, kan som nydende medlemmer af en sygekasse kun optages ubemidlede personer af arbejderklassen og de med dem i økonomisk henseende ligestillede mænd og kvinder, såsom mindre jordbrugere, håndværkere og andre næringsdrivende, tjenestemænd o. lign. Ifølge samme lovbestemmelses 2. stk. udsender socialministeren hvert 3. år en bekendtgørelse til sygekasserne og kommunalbestyrelserne indeholdende vejledning med hensyn til de indtægts- og formueforhold samt øvrige omstændigheder, der som regel betinger en persons optagelse eller forbliven i sygekassen med ret til gennem denne at nyde tilskud fra staten, jfr. senest bekendtgørelse nr. 207 af 10. april 1946. Bekendtgørelsens almindelige indtægtsgrenser skal svare til faglærte arbejderes årsindtægt ved fuld beskæftigelse og skal fastsættes et een gang årlig reguleres — jfr. senest bekendtgørelse nr. 4 af 7. januar 1948 — på grundlag af de af Det statistiske Departement senest meddelte oplysninger om faglærte arbejderes gennemsnitlige timefortjeneste. Indtægtsgrensen skal fastsættes særskilt for hver af følgende tre kommunegrupper: a) København, Frederiksberg og Gentofte kommuner, b) købstæder, Marstal samt flækker og bymæssige bebyggelser på landet med over 1 500 indbyggere og c) det øvrige land. Til belysning af sygekassegrænsens stigning i de senere år meddeles følgende oversigt:

	pr. 1. april 1938	pr. 1. april 1947	pr. 1. april 1948
a) de tre hovedstadskommuner	4 200 kr.	7 000 kr.	7 800 kr.
b) købstæder og Marstal, samt flækker og bymæssige bebyggelser på landet med over 1 500 indbyggere	3 800 kr.	6 500 kr.	7 200 kr.
c) det øvrige land	2 900 kr.	5 500 kr.	6 200 kr.

Ved at lade „erhvervsskattegrænsen“ falde sammen med sygekassegrænsen opnår man således, at grænsen, uden at særlige yderligere lovbestemmelser herom er fornødne, bliver reguleret i forhold til det skiftende indtægtsniveau.

I forbindelse med ændringerne i lovens § 19 foreslås der en revision af de i § 27, stk. 2, jfr. § 28, stk. 1, indeholdte, efter den statskattepligtige indkomsts højde graduerede regler for kommuneskattens fordeling mellem opholdskommune og erhvervskommune.